

ШУМАДИНѢА,

Л И С Т Ъ З А

КНЪЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ. № 114.

Прстенъ Господина Жарковиња.

(Продужено)

21.

А да бы се о томъ јоштъ болъ уверіо, заключи онъ, на еданъ брежуљакъ, кои е предъ њимъ био и густимъ цбуновима обрастао, узпети се, съ кога бы и Любибратића замакъ и све шта се тамо догађа, добро видити могао. Одавде донде ніе было више одъ по сата.

Онъ изабра згодно месташце, па извуче свой дурбинъ. — Видіо е прозоре отворене, видіо е гди за дугачкимъ асталомъ седе гости задовољни и весели, и као да е садъ почувствовао сву ругобу свога положая. Уморанъ, целый данъ и тамонамо трчајући, клонуо е одъ тежке врућине, и гладанъ као куракъ, гледао е онъ невесео са отрулогъ грма издалека на дурбинъ ону гостбу, коя се њгова звала, еръ се његовогъ прстена ради давала, уместо што бы требало да се онъ тамо у ладу одмара, и ситъ са осталимъ своимъ гостима весели. Ко може у овакомъ његовомъ станю расположень и равнодушанъ бити?

Баца на страну свой дурбинъ, па убриса са угрејнога образа сузу очаая. Онъ се закле у срцу свомъ, да съ Христиномъ и са целимъ светомъ никаква саобраштая више имати неће. Закле се, да ће строже у самоћи живити него што е досадъ живіо; да неће ничији бити; да ће свое задовољство у томе само налазити, што ће несрећнимъ бити и остати.

Наравно, да у овимъ заклетвама њговима ніе было никаквогъ логичногъ савеза; али се онъ овимъ одреченимъ свега на свету, у оной дубокой тишини шуме осећао мирнимъ и спокойнимъ. — Было му е као ономе, кои е горкомъ судбиномъ съ едногъ края света на другій баченъ дошао у манастирске зидине, и ту се свега јавно и вечно одриче. Миръ и тишина у гаю и около њга владајућа, къ томе онај сумрачакъ густе шуме, успѣ-

шно подѣйствова на њгову болну душу. Онъ е држао, да е овакво расположень слѣдство философичне њгове решителности.

„Та нека буде тако,“ рече онъ самъ себи: „та нека се едномъ и я смиримъ. Светъ овај ніе за мене, а и я ни самъ за светъ.“

У овакомъ расположеню душе, очекивао е онъ на ономъ брежуљку вече. По мраку, невиђенъ и непознатъ, науми да се кући својој врати.

Господинъ Жарковићъ после тога исповедао е одривено, да е онъ за време оно, кое е у овой шумици до вечера провео, највеће пріятности на свету уживао. —

Да не бы рай овај, кои е самъ себи створио, разорио, увлони се онъ съ оногъ места, съ кога се Любибратића добро и торжество прстена видити могло, и изабра друго место, съ кога се една часть долине видяла; гледао е како пепеляви облаци брегове прелазе, како віоръ пращиву у облаке диже и преко реке прегони, и како ласте са крилима воздухъ просецао и у највеће васине узлећу.

Како се смркло, а онъ поче кући враћати се.

Но уеданпутъ диже се страшна олуина. Мунѣ су севале, као да е брдо оно сво у ватри горело, и за тимъ е тако яко грмело, да е човекъ мисліо, да се брда едно преко другогъ валяю.

Срећномъ господиаъ Жарковићъ знао е добро путь онај; а и страовита непогода ова ніега ни најманѣ узнемирила, шта више саглашавала се савршено съ његовомъ унутрашњости. Кадъ е жестока муња пламтеће облаке просецала; кадъ е ветаръ крозь планину страшно звиздао; и када е грмљавина тутњила, њму се онда чичило, као да се справля гробъ, кои ће све муке и неволѣ прошлости добротворно опустошити. Али кица, коя се яко спустила била, принуди га, те се у едну сеоску колибу сврати. Газдарица га прими гостолоубиво и понуди га простомъ вечеромъ. — Онъ забора-

ви тай дань, кои е пуњ туге био; подкрепивши се мало настави онъ путь свой опеть, како е већ доцне было. Онъ е мислио, да ће до поноћи кодъ куће быти; али поноћ е већ превалила была, кадъ е онъ до моста кодъ поште дошао био.

Олуина е истина прошла; али е на пакость киша све то већма плюштила. Господинъ Жарковићъ, коме е данашнѣгъ дана све натрашке ишло, и нїедна му се желя, иако су све благе были, испунила нїе, окану се и те едине желѣ, да поћасъ кодъ куће буде. Науми дакле да у пошти преноћи, еръ е врло уморанъ био. Само се една свећа у соби поштара видила.

Овде е све у дубокомъ сну почивало. Само е јоште гостолубива поштарка пола свучена на ногама была. Она е одма познала господина Жарковића, и сажалѣвала га, што е киша млоге путнике съ друма у пњову кући дотерала, па садъ нїеднога кревета за нѣга не быше.

„Проклетый дане!“ мумлаше господинъ Жарковићъ, кои е врло волео добру постелю, „заръ се данасъ све живо сдружило, да мени пркоси?“

„Та нїе!“ рече поштарка, почемъ се мало промислила: „ако вамъ е по вољи, можете и съ другимъ кимъ спавати. Непогода е ова и нашегъ пречестногъ господина попу у нашу кућу довела, и онъ спава у едномъ за два лица начинѣномъ кревету, на коме се за нужду и три човека могу сместити; бы ће вамъ доста пространъ креветъ. Примите за любовь — постеля е добра.“

„Нећу, за име Божіе, како бы га я у спаваню узнемиривао“, викну господинъ Жарковићъ.

„О томе се ни найманѣ небрините“, одговори она, „старый дебелый господинъ тврдо спава, и неће вамъ за зло примити! Ево узмите ову свећу. Лако ћете собу наћи; прва соба съ леве стране, како се горе попнете.“

Ћутећи узде свећу господинъ Жарковићъ. Како дође на описана врата, а онъ скромно угаси свећу, да не бы господина пароха пробудио. Месечина е истина была, али е крозь облаке слабо собу осветлавала. Онъ нађе креветъ; свуче капуть и ципеле, па се спусти полако поредъ спавајућегъ духовногъ пастира, и одма заспи онако уморанъ и тужанъ збогъ данашнїи чудны догађая нѣговы.

(продужиће се)

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

— Београдъ 6. Новембра. Нѣгово Превосходительство, Войвода Србскїй г. Тома Вучићъ Перишићъ, кои е и досадъ више задужбина чинїю, поклонїю е ово дана болници вароши Београда, на умноженѣ нѣнога фонда, 10.000 дуката цесарскїа, а къ томе и едну башту и нѣivu. По предходившемъ договору даваће обштина варошка Г. Вучићу докле онъ узживи 900 дук. годишнѣ, а кадъ се болница нова подигне, за вечный споменъ носиће четири кревета име „Задужбина Томе В. Перишића“, а друга четири „Задужбина Томе В. Перишића за споменъ супруге своє Агнїе.“ — На овомъ тако знаменитомъ дару у ползу страдајућегъ човечества, буди г. Вучићу одъ своїу родолюбаца и човеколюбаца вечна хвала!

Т У Р С К А.

Изъ Марселя телеграфираю подъ 30. Октобромъ слѣдујуће вѣсти изъ Цариграда:

„Журналъ де Константинопль“ честита Решид-паша, што е опеть ступїю на кормило правительства. „Пресъ д'Орїанъ“ нада се, да ће Али-паша опеть моћи ступити у министерство, и да се са Решид-пашомъ споразуме, да тако подпомогне партаю, заузету за реформу.“

— Султанъ е поклонїю адмиралу Лїону скупощню брилїантима исквићену саблю, као знакъ свога благоволеня.

— У Цариграду врло су се умложила убїйства. — Гвозденый путь одъ Варне до Русчука већ се почео

градити. — У Цариграду осућени су неки арнаутскїи разбойници на смртъ. Нїюве су главе изложене на явнымъ мѣстима.

— Сирїйска турска войска умложена е садъ на 30.000 войника.

Р у с і я.

„Ост-дайче постъ“ доноси намъ слѣдујућїи доста занимльивый чланакъ:

„Намѣра правительства рускогъ, да бродопловство и трговачку флоту на црномѣ мору сїино и упркосъ уговору мира изъ пепела подигне, ясно се дає увидити изъ програма, кои ће имати за основъ служити новоустановлѣномъ „рускомъ паробродномъ и трговачкомъ дружству.“ Нижеслѣдујуће поединости изразиће врло опредѣлительно рускогъ правительства тежнѣ:

„Пароброды недавно устроеногъ и помоћу правительства рускогъ подигнутогъ „рускогъ паробродногъ и трговачкогъ дружства“ већ су добыли имена, па и о самимъ униформама служећи на нїима лица изашле су одъ стране правительства наредбе и предузете су ревностне мѣре. Они команди и офици, кои непосредственно ступаю изъ убойне флоте у службу предпонутогъ дружства, задржаваю пређашню свою униформу безъ инакве измѣне и добыаю дозволенїѣ, да носе приватно одѣло, кадъ по царству путую по дѣлїа незначимымъ, кое се правило простире и на изслужене официре са флоте, коихъ се пакъ униформа у нечемъ раздикуе. Овде валя јошть примѣтити, да ће правитель-

ство онимъ флотскимъ официрима, кои у службу царо-бродногъ дружба ступаю, стару ньюву плату и у овой служби издавати, тако, да ово дружба заиста неће оскудицу трпяти у вѣштимъ и валянимъ капетанима; ерѣ и многи изслужени флотски официри латиће се врло радо свога старога заната, особито, ако имъ дружба, о чему нѣ ни сумняти, повольна условія положи. Слободни црноморски морнари, прибрежни бродопловци, а и остало прибрежно жительство црногъ и азовскогъ мора даваће довољанъ брой матроза, и дружба ће безъ сумнь чинити употреблѣнь одъ свога права, оснивати школе за морску службу, у којима ће се подизати читавъ нараштай добры морнара. Значенъ овогъ дружба за развитакъ руске трговине и рускогъ бродопловства неизмѣрно е. Досадъ се ограничавало бродопловство руско единствено на прибрежно пловенъ; ерѣ готово све подъ рускимъ заставомъ плочеће лађе быле су собственности Грна и ядрански Славена. Дакле е готово савъ подвозный добытъ странцима у кесу ишао. Изъ Тривста, Ливорна и Марселя долазиле су лађе у црно море по руско жито, и страни трговци куповали су рану у Одеси по низку цену, кою су рану они после у Европи скупо продавали, кадъ е тамо жетва рѣаво испала. У будуће пакъ носиле Руси сами рану свою у иностранство, при чему ће како Русія, тако и стране земль у добытку быти.

„Разграничанъ и увећанъ трговачкогъ саобраћая обогатиће се понятія и сматрања Руса у трговачкомъ погледу; нове радиостне грање развиће се и процветаће; антрацитъ (видъ каменогъ угля) изъ земль донски козака и кримска со почеће се такође и у стране земль извозити, едномъ рѣчи: трговина южне Русіе преобратиће се изъ страдателне у дѣйствителну, и безбрижни жители црногъ и азовскогъ мора постаће прави морнари.“

— Руски гвоздени путови быће тако рапорѣдени, да они каквомъ страномъ неприятелю при нападаню на Русію никакве користи не даю; и збогъ тога ће линіе овы путова ићи преко неприступны и пусты предѣла, плавина, степа, баруштина и т. д. Главный се друмъ избѣгава; польски градови браниће и закланяти средреду овы гвоздени путова, кои ће се према сѣверо-истоку окончавати кодъ Петербурга, а према юго-истоку кодъ Одесе.

ФРАНЦУСКА.

У Паризу разносе се гласови о промѣни министерства. Говори се, да се графъ Валевскій изразио, да ће или онъ или Персаянъ морати дати оставку.

„Ле нору“ пишу изъ Париза, како су лордъ Ковлей и баронъ Хибнеръ дали изясненя, изъ кои се ясно увиѣда, да су кабинети лондонскій и бечкій заключили, не дозволити саставлянь новога конгреса. Осимъ тога явля „Ле нору“ о изванредной дѣлателности, коя се по свима флотскимъ оружицама у Англеской развія, а исто тако и о великимъ спреманяма Францускогъ правительства за еданъ польскій станъ за кавалѣрню и артилѣрню, и то у департаману (окружію) Кот-ди-норъ. (башъ наспрамъ прибрежія англескогъ).

ПЕРСИЯ.

Вѣсти изъ источне Индіе, коє намъ саобщава „Тривестер-цайтунгъ“, являю намъ предстоєће паденіе града Херата као извѣстну стварь, што ће важанъ упливъ имати на персійско-англеску размирицу. Писма баръ изъ Кабула одъ 4. Августа и 2. Септембра доносе намъ такоє вѣсти, да готово нема сумнь о томе, да су Персаянці ову варошь већ и освоили. Садржай е овы писма слѣдуюћий:

„Кадъ е персійскій войсковођа Хератъ обсео, наговоріо е Шахзаде-Махамед-Юсуфъ житель, да се владаю мирно, а кадъ е варошь одъ Персаянца освоена, дао е Шахзаде-Махамед-Юсуфъ заповѣдника града Херата Иса-Кана убити, на череке изсећи и комаде нѣговогъ тѣла повешати на градскимъ капиѣма, издавши у исто време еданъ прогласъ на тамошнѣ житель, коимъ е грозіо подобномъ судбиномъ свима оными, кои се небы подчинили персійскомъ господарству. Шпіони Махамед-Юсуфа убили су и два сына Иса-Кана. Међутимъ долази Персаянцима у Хератъ непрестано спомоћна войска изъ Персіе, тако да брой нѣвоє войске већ превазилази 100.000 момака.

Гласа се далъ, да е персійска войска у Фури увавила заповѣдника ове вароши и послала у Хератъ, одкуда ће се у Персію оправити.

Дост-Махамедъ, коме е персійскій шахъ преко посланика поручіо, да се покори нѣговой вољи, будући се и тако съ нѣиме мѣрити неможе, наоди се у великой неприлици, особито што се новаца тиче. Међутимъ оправило е англеско правительство Дост-Махамеду велике суме новаца, и дало му е на знанъ, да ће англеска убойна флота отићи у персійскій морскій заливъ.

Съ друге опетъ стране чув се, да су петъ руски официра приспѣли кодъ двора Шаха персійскогъ, и да ће се они скоримъ кренути на путь за у Хератъ.

— Напротивъ „Делхи Газетъ“, кои листъ садржава писма изъ Кабула одъ доцнѣгъ датума (8. Септембра), явля, да неке вѣсти потврѣую, неке пакъ одричу паденіе Херата, и да ће се текъ онда знати право станъ стварій, ако о томе дођу опредѣлителне депеше Емира Дост-Махамеда градоначелнику у Кабуль.

Осимъ тога говори се, да су у персійскомъ стану кодъ Херата уваћена три лица, коя се уобште држе за шпіоне англеске и Дост-Махамеда, и да су оправлѣни у Техеранъ, гди ће по заслуги быти казнини. При томе разноси се гласъ, да е персійскій шахъ войску изъ 50.000 людія сабрао у Бундер-Буширу (на персійскомъ морскомъ заливѣ), и да е посадку Бундер-Абаса у престолный градъ Техеранъ оправіо.

— Спреманя за полазакъ англеске экспедиціе у персійскій заливъ единако се продужаваю; но тешко да ће се кренути флота пре 1. Новембра.

— Говори се, да е команда надъ персійскомъ войскомъ у Херату и око нѣга предана едномъ пређашнѣмъ рускомъ генералу, Дихамелу. Онъ е већ одъ више година быо шефъ генерал-штаба персійске войске, отпра-

вляю в ову дужность са смотреносћу и срећнимъ успѣхомъ, и стои у Персији у врло великомъ уваженю.

— Морнинг-постъ одъ 29. Октября явля, да е по найновимъ извѣстїама енглеско-индїйска флота већъ приспѣла у персїйскїй морскїй заливъ. — Бяглези се страше, да ће букнути у Персији буна и држе као вѣроватно, да ће персїйскїй дворъ у случаю томъ позвати Русїю у помоћъ ради утишаня буне, и да ће една руска флота доћи у Астрабадъ.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Ници 30. Октября.

Удова царица руска већъ се смѣстила у двораць, названый „Александровна“, кои е за њо определенъ.

Найновїя источна пошта.

У Цариграду 26. Октября.

Кодъ змины острова стануо две убойне фрегате и еданъ лакїй превозный паробродъ подъ заставомъ рускомъ; другїй еданъ паробродъ проматра између рѣке Дона и Одесе.

— Халил-бей, турскїй посланикъ при грчкомъ двору, добыо е при свомъ долазку изъ Цариграда заповѣсть, да пострадавшимъ одъ землѣтреса жителяма у Кандїи однесе рану, дашчаре, шаторе, одѣло и новаца, да не пропадну у крайной невољи.

— О Херату разнео се садъ гласъ, да су Персїянци оваї градъ освоили, но да су после одъ Авганаца нападнути и узбїени, коїомъ су приликомъ изгубили 1000 кое мртвы кое ранѣны.

О Г Л А С И.

(3—3) По рѣшеню Суда Окружїа Шабачкогъ одъ 13. Септембра тек. г. № 11.551 имаю се непокретна добра Стояна Павловїа меанце изъ Шабца, средствомъ явне лицитацие продати и изъ новаца отуда добити се имаюћи, дугови њговимъ кредиторима исплатити.

Непокретна добра реченогъ Павловїа, коя се у Срезу Пос. Тамнавскомъ овогъ Окружїа наоде, есу слѣдуїа:

1. Една нѣва одъ еданъ данъ орана землѣ, у атару села Трбушца близу Црвене Меане постоећа по шацованю вештака у вредности 560 гр.
2. Една ливада одъ осамъ коса траве, у селу Яловику, месту зовомомъ Котлине налазећа се, по шацованю вештака у вредности 1120 гр. чар.

По опредѣленю Началничества ово-окружногъ, продаваће се ова изложена непокретна добра на лицу места 15. 16. и 17. наступаюћегъ месеца Новембра ове године, и трећїй и последнїй данъ лицитацие после подне у 4 сата по европски ономе лицитанту поособно теслимити, кои за такова найвише готовы новаца дати обећа.

Ко годъ дакле жели купити иста непокретна добра, позива се, да одрѣђены дана на лице места овы добара дође и ту при лицитацији присутствуе.

№ 6316. Издано одъ стране Началничества Окружїа Шабачкогъ 20 Октября 1856. год. у Шабцу.

Подписани узимаю честь явити почитаемомъ публикуму, да су свою лончарску трговину досада у дућану Г. А. Симића постояшцу преместили у дућанъ Д. Т. Ђорђевића, спроћу владичине кафане, подъ шилтомъ „кодъ Княза Менчикова.“

У Београду 2. Нов. 1856.

Браћа Исаиловичи
Лончарски трговци.

Гос. Риста Попадићъ трговаць изъ Београда, разумевши да се у Уж и ц и ради просвете и дружелюбїа Читалиште завело, съ писмо своимъ послао му е карту целе Европе на србскомъ езику израђену, на даръ, и изявіо е желю свою, да га дружество читалишта овога за члена свога прими. Њга е дружество читалишта за члена свога радостно примило, и на указаномъ подарку съ овимъ явлено му благодари,

(2—3) Овимъ свакоме, кога се тиче, на знанї даемъ, да е Петаръ Л. Вельковићъ, кога самъ я одъ малена одранио и очувао, и кои е кодъ мене у кући быо и у трговини слушао ме,

одъ мене јошть 2 Септембра тек. г. по писмену, кое е Славнимъ Судомъ Окружїа Пожаревачкогъ 7. Септемб. 1856. год. № 11.374. потврђено, савсимъ оделѣиъ, одвоенъ и изъ мое куће изишао, па сада за себе живи, и никакве више мешавине самномъ и моимъ кућанима нема; кое обавлююћи свакоме, являемъ, да я за Петра ништа како досадъ тако и одсадъ плаћати нећу, и нека му нико на мое име ништа недае, почемъ онъ за себе живи, и за себе ће самъ радити.

У Пожаревцу 22. Октября 1856.

ЛАЛКО ВЕЛКОВИЋЪ.

Степеништа се отвараю:

1. При Суду Окр. Алекс. надъ иманѣмъ а) незнаю куда побегшегъ Мите Василевича — Кнежевића, тргов. изъ Алексинца, до 26. Новембра; б) у Топчидеру на робїи умршегъ Милана Глигоревича изъ Брачина до 20. Нов.

2. При Суду Окр. Чачанскогъ а) надъ иманѣмъ поч. Ристе Бошняка изъ Чачка; до 29. Нов. б) надъ масомъ поч. Магделине, жене Радосава Ђића изъ Чачка, до 19. Нов.

3. при Суд. Окр. Гургус. надъ иманѣмъ поч. Г. Сибины Вучића, быв. Рачуноводителя Суд. Окр. Гург. до 15. Нов.

4. При Суду Окр. Шабач. надъ иманѣмъ поч. Миленка Илића, пивтера изъ Шабца, до 20. Нов.